

kuda, et kärner Hans sedda waagna katki teinud, ta on wägga furb selle pärrost ja näitab ilma sūta ollewod. Ra ei olle ma ial santi eggas kawwalust temma jures leidnud, sellepärrast ei tahha ma sedda temmast uskuda.” „Aunus härra!” kostis Jürri, „härra ei tahha sedda uskuda, fui kawval se mees on. Hans on üks püsti kelm ja filmata teender ja ojab surmoni feik walleks: Ma tahhan selle peale wonduda, et ma omma filmaga näggin, fui Hans waognat katki teggi; se foer ei olle sedda wäärt, et ta härra leiba sõob!”

Mis sa orwad Jürri, mis trahwi ma temma peale pean pannema, fui se temma sünks jäät? „Aunus härra!” kostis Jürri, „saatke tedda furradi kätte, wärrowasi wälja, siis on se tans temmaga otsas ja feik maia rahho sees. Rus on se feik arwata, mis ta omma naese kätte riib, ma ei jöua sedda feik nimmetada, fui sureks kahjuks temma herraale on!”

Kui härra ja Jürri alles räfisid, astus Hans sisse, heitis härra ette pölweli mahha ja ütles: „Armulinne ja aulinne härra! ma possum tubbat korda andeks ja tunnistan süddame halledussega, et minvu sedda waagna foggematta, omma sure

rummalusse läbbi, katki teggin. Kas aulinne härra tahhaks müslle andeks anda? Mo tahhan aulist härrat omma naesega ühtlasse surmoni tenida, sunni selgesa soan, se ei olnud mitte melega teggo, waid foggemotta rummalus!” ja messi joofsis ta palvet mōda silmist mahha.

Jürri hüdis: „Boatke ouus härra, sedda kelsi, fuida ta woib fa halle melega olla, eks mul ei olle tössi, et ta sedda waagna katki teinud, fuida ta isse fa tunnistab. Kas ta ep olle sedda wäärt, et härra tedda lassjeks folme kanti wälja wissata. Sandemati meest ei wei härra ennati sada, fui meie kärner Hans on. Temma worrastab ja walletab, fui korp!”

Härra fulis waggu si, kuida targa mehhhe wiis on, astus nende möllematte ette ja ütles: „Rule Jürri! nüünd ollen ma pöhjani arro janud fumb teitest üks suur kelm ja ligginisse waenlane on, se waagen, mis katki läinud, ei olle mitte Hanso tö, waid sedda ollen ma ieje katki teinud ja piddasin sedda asja sollajas ja tahsin nähha, fui kaugel sa omma furja waimo tempuesti aiad, ja nään fest ärra, et Hans paljo parreima süddamega on, fui sunna, sellepärrast tulle kohhe